

Phần 4

Chương 16 Quát Tiện Nhân

Sau khi thị tỳ Trương thị ra cửa chạy một vòng, ở bên tai chủ tử nhẹ giọng đáp: “Trong viện chỉ có một nô tỳ quét dọn, cách xa không có gì đáng ngại, nô tỳ đã gọi nàng đi tưới hoa.”

Chỉ vì câu hét to của Tam nương mà mọi người ta rời nội viện thật sự quá gây chú ý, giờ phút này mọi người đang nói chuyện ở chính phòng, để nô tỳ vừa mới mua được sau khi đến vùng biên cương xử lý thì thỏa đáng hơn.

“Ừ, rất tốt.” Sau khi buông xuống tảng đá lớn trong lòng, Trương thị không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn nữ nhi, dạy bảo: “Lan Nương phải cẩn trọng lời nói.”

“Con nói không sai mà.” Thôi Uyển Lan quát cường ngược đầu, “Đường đường là lang quân nhà đại tướng quân Hoài Hóa, tương lai nhất định là đại tướng quân uy phong lừng lẫy, có điểm nào không như ý?”

“Sao tỷ tỷ không hài lòng với người phu quân như thế? Còn phải ngại chính mình liễu yếu đào tơ không xứng với huynh ấy nữa ấy.” Uyển Như cười khở nâng khăn che miệng, lại giương mắt nhìn kẻ mẫu tiếp tục than thở, “Cố tình đồ cười lại ít gần như khó coi, thật là, rõ là... Aizz!”

Nếu đã nói đến vấn đề chính, làm sao Uyển Như cho phép kẻ muội chen miệng vào chuyện sang đề tài khác chứ? Suy nghĩ đòi lại đồ cưới của mẹ sẽ không dao động mặc cho gió táp mưa sa!

“Ta thương con nhưng thật sự xin lỗi con! Nếu không phải cha con làm việc xảy ra chuyện không may, cũng sẽ không khó khăn đến tình cảnh như thế, Văn Khang cũng không có tiền đồ, văn võ đều kém, sinh lễ không đủ ai chịu gả cho hần? Còn phải chuẩn bị các loại phí dụng cho hần...” Trương thị tiến lên hai bước ngồi vào bên cạnh Uyển Như, ôm cổ nàng bắt đầu khóc lóc kể lể khó khăn trong nhà.

Quở trách từ cha ruột nàng đến ca ca ruột, giống như tiền trong nhà đều xài ở trên người hai người này, trong lời nói không hề đề cập tới chuyện biệt viện trong kinh, giống như lúc trước Uyển Như chưa từng hỏi tới.

Uyển Như bị kẻ mẫu béo ụt ịt ôm gắt gao, không thể làm gì ngửi mùi đàn hương nồng nặc trên người bà ta, từng trận ghê tởm, như muốn đẩy ra nhưng không được, đáng hận giá trị sức mạnh quân sự quá thấp!

“Mẫu thân, con không thờ được...” Quả thật Uyển Như hoài nghi đối phương oán hận trong lòng muốn tìm chết nàng.

Kể khổ bên trong, Uyên Như không tự chủ được nhớ lại đêm Tiểu Dương tỉnh lại từ trong hôn mê, theo bản năng đá một cước làm mình rơi xuống đất - công phu này, sau này nhất định phải tìm cơ hội học mới được!

Trương thị giống như không nghe thấy lời này của nàng, tiếp tục lái nhái, Uyên Như cắn răng duỗi tay ra ôm lấy đối phương, sau đó đặt đầu ở đầu vai kẻ mẫu rồi bắt đầu khóc rống lên.

“Mẫu thân, con hận tại sao mẹ con bỏ con và ca ca mà buông tay rời đi! Bà là huyện chủ con vợ cả Bình Nhạc quận vương! Nếu mẹ con còn tại thế, Thiên gia cũng sẽ không giáng chức cha tới chỗ này! Nếu mẹ con còn tại thế, con cũng sẽ không đáng thương đến nỗi ngay cả một phần đồ cưới cũng không lấy ra được!”

Nàng vừa khóc lóc kể lể vừa dùng lực nện vào sau lưng Trương thị, trâm trên búi tóc cũng không ngừng cọ dâm vào mặt đối phương.

“Đừng khóc, đừng khóc, rồi tất cả sẽ tốt.” Trương thị bần khoản nịnh bợ Tiểu gia nên bắt đắc dĩ phải khuyên nhủ, cảm giác trên mặt và sau lưng mình đều rất đau, từng câu chát vạt này như đâm thẳng vào trong lòng người, dù sao bà ta cũng chỉ là kẻ thất, nàng lại mang danh tiếng huyện chủ của mẹ ruột ra đe người, cuối cùng trở lại đề tài quan trọng đó là - đồ cưới, đồ cưới của mẹ ta đâu?

Còn thiếu chút nữa không dứt khoát khỏi: Biệt viện trong kinh thành là đồ cưới của mẹ ta sao không trả lại cho ta và ca ca, bao lâu mới trả lại?

Không phải Uyên Như không hỏi xin, mà là còn chưa chuẩn bị xong toàn bộ.

Đầu tiên, kẻ mẫu cũng là mẫu thân, ép quá chính là không vâng lời, phạm vào tội bất hiếu trong mười tội lớn nhất, chuyện này hơn phân nửa trong lòng phụ thân cũng biết, không thật sự mạnh sẽ không tới; tiếp theo, vị trí cất đồ cưới phong phú là nàng nghe người làm đã bị đuổi ra khỏi nhà nói ở kiếp trước, hôm nay còn chưa chân chính đi chứng thật, chỉ có thể lừa gạt Trương thị; mấu chốt nhất là, nàng và ca ca vẫn không thể đặt quan hệ với Bình Nhạc Quận Vương, không chiếm được danh sách đồ cưới năm đó.

Đòi nợ cũng phải có giấy nợ! Không có giấy nợ cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào nhân phẩm của đối phương, nghĩ tới đây hận ý trong lòng Uyên Như càng sâu, càng dùng sức đánh sau lưng Trương thị.

Bởi vì, đời trước, nàng và ca ca đến bóng dáng đồ cưới cũng không thấy! Đời này, Trương thị cũng không tính toán trả lại đồ cho chủ.

Mặc dù Bình Nhạc Quận Vương chỉ là đường huynh của kim thượng, không tính là quyền cao chức trọng, nhưng đầu gì ông cũng là Quận Vương, hơn nữa còn là quận vương sợ vợ, ông chỉ có một dòng chính nữ và lại không có con trai trưởng, hôm nay thừa kế tước vị chỉ là con trai của thiếp.

Có thể nghĩ, năm đó lúc bà ngoại Uyển Như còn tại thế đã đặt mua đồ cưới cho nữ nhi mình phong phú thế nào.

“Hu hu, mẩu thân, con rất nhớ mẹ con...” Uyển Như càng nghĩ càng bi phẫn, không khỏi chân chính rơi lệ.

Nếu như mẹ còn sống, nàng sẽ không ăn nhiều đau khổ như vậy? Đòi này vừa lại không cần chừng tính toán, lo lắng đề phòng? Nói không chừng cũng như Thôi Uyển Lan không tìm không phôi trái qua đơn thuần mà vui vẻ.

Nàng vừa mới nghĩ đến Thôi Uyển Lan, người muội muội sau nửa ngày xem kịch rớt cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, mặc dù vẫn nghi ngờ tại sao tử tử và mẩu thân lại phải ôm nhau khóc, nhưng cũng nhìn thấu động tác Uyển Như vỗ lưng thật sự là dùng sức quá ác, động cơ không tốt.

“Người đang làm cái gì, mau buông ra!” Nàng ta chạy đến trước mặt hai người, dùng sức lôi kéo, rớt cuộc phá vỡ trạng thái giằng co. Đã sớm tìm nén đến bức mình Uyển Như thở ra một hơi, lau chùi nước mắt ngời thẳng, sau đó lại giơ tay lên cực kỳ tao nhã sửa sang lại tóc tai, lúc này mới chậm rãi trả lời: “Muội không cần phải hiểu, nữ nhi đã xuất giá khi lại mặt ôm mẩu thân khóc lóc là chuyện bình thường.”

“Người gả cho người xuất sắc như thế, còn có gì cần khóc lóc kể lể hay sao?” Thôi Uyển Lan bắt bẻ chỉ trích Uyển Như một trận, vừa tràn đầy thèm thường thờ dài nói, “Đại tướng quân phu nhân, mặc kệ là nhất phẩm quốc phu nhân, hay nhị phẩm, tam phẩm quận phu nhân.”

“Uyển Lan! Mặc kệ là Tướng quân phu nhân gì đều không liên quan đến con!” Trương thị chỉ tiếc rên sất không thành thép vỗ lên bàn làm bàn tay đau đớn.

Mà Uyển Như thì không nói gì: đồ mình muốn chỉ là đồ cưới, đề tài vòng tới vòng lui đều trở lại đề tài luân quản của kiếp trước, Thôi Uyển Lan muốn cũng chỉ là tử phu uy vũ tuần lã, cho dù nói gì cũng sẽ kéo tới trên đầu “Tướng quân phu nhân”.

Muội muội dòm ngó phu quân tử tử, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam, cho dù là dòng chính nữ Thôi gia cũng không thể nào gả cùng một người, dù là tử tử chết muội muội cũng không thể thượng vị.

Nhưng mà, Thôi Uyển Như lập tức nghĩ tới một chuyện đáng sợ, lúc trước Tiểu Dương coi trọng muội muội, không phải mình! Đạo này, nam nhân vụng trộm với em vợ cũng không phải là không có, không được, ngàn vạn lần không thể để tiểu tiện nhân này nhất được tiện nghi, phụ nhân trông chừng phu quân hôn mê bất tỉnh không xa không rời chính là ta!

“Muốn làm Tướng quân phu nhân, thì phải gả cho Giáo úy nho nhỏ, sau đó cùng hắn đi biên thùy chịu đựng, thậm chí vượt qua mấy chục năm ăn gió nằm sương ở trong chiến đấu, có lẽ sẽ thấy hoang tàn đổ nát, thân ngang khắp đồng;

có lẽ không thể không tự tay làm nội trợ, thậm chí có kinh nghiệm tàn sát hàng loạt dân trong thành lúc chạy trốn...” Uyên Như chớp mắt không nháy mắt nhìn kể muội, dùng một loại giọng nói kiên định nói các loại suy đoán.

Sau đó cất giọng hỏi ngược lại: “Người làm được sao?”

Thôi Uyên Lan bị những miêu tả liên tiếp và hỏi dồn dập của nàng ép lui về sau hai bước, há miệng nhưng không nói được một câu đầy đủ, sự từng trải quyết định tiểu nương tử Uyên Như không kịp sống lâu mười năm trở nên thành thực, hoặc là nói, nàng như vậy là có thể lừa người.

“Ta có thể.” Thôi Uyên Như khẽ ngẩng đầu, trong ngữ điệu mang theo quyết tâm mặc kệ sống chết, trong mắt giống như còn mang theo một loại thần thái không nói rõ được.

Phen biểu diễn này của nàng không chỉ có kinh hãi mẹ con Trương thị, đến ngay cả thô sử nha hoàn tên là Tiểu Cúc đang tưới hoa trong sân cũng bị cả kinh thiếu chút nữa làm rơi bình nước trong tay.

Tai thính mắt tinh nàng vẫn núp ở một bên xem cuộc vui, đầu tiên là cảm khái Tam nương tử nhìn rất hạnh phúc không ngờ lúc ở nhà lại bị khinh bỉ như vậy, đường đường là thiên kim Tướng phủ, nhưng lúc lại mặt còn không thể không tự mình đi đòi đồ cưới; rồi sau đó, nhìn Thôi Uyên Như vừa khóc vừa đánh kể mẩu, nàng cười không ngừng làm run tay bắt tri bắt giác đã tưới cho cho cây mai thêm một vũng nước.

Cuối cùng đoạn lời nói này, lại làm cho Tiểu Cúc âm thầm quyết định trong khả năng của mình nhất định phải chăm sóc thêm cho Tam nương tử, đây mới thực sự là người có thể xứng với Tam lang quân!

Thật không biết, ai có thể xứng với Tam lang quân nhà nàng, khi Uyên Như vẫn còn đang bận rộn tranh giành vấn đề tài sản với kẻ mẩu thì Tiểu Dương cũng ở thư phòng cùng với Thôi Thứ Sử thảo luận chuyện quan trọng về đất nước.

Thôi Thứ Sử mời con rể vào thư phòng vốn muốn hàn huyên cùng hấn về khuê nữ của mình, thuận tiện đòi hỏi mấy nhân thủ trợ giúp cho công việc của mình.

Ai có thể nghĩ, nói không tới hai câu, Tiểu Dương đã trực tiếp ném ra một quả bom: “Những ngày gần đây bên Tây Nhung có dị động, theo phỏng đoán, giữa tháng sẽ có đại chiến hết sức căng thẳng.”

“Cái gì?! Sao lại như thế?” Trong nháy mắt chân Thôi Thứ Sử mềm nhũn, không phải đã ngưng chiến rồi sao? Biên quan đã gió êm sóng lặng ba năm rồi rồi? Sao mình vừa mới nhậm chức thì chiến tranh rồi?!

“Bởi vì thời gian trước bên kia có bão tuyết.” Tiểu Dương giải thích, “Dân tộc du mục dựa vào cây cỏ thiên nhiên nuôi dưỡng, dựa vào nuôi súc vật chăn thả, quan tâm đến mưa tuyết hơn cả người trồng trọt, trồng trọt bình thường đều

giữ lương thực, nuôi chăn thả mà một khi gặp bão tuyết khắp nơi sẽ không có cách nào khác sinh tồn. Sống không nổi, cũng chỉ có thể tranh giành.”

“Tin tức này đã chắc chắn? Vậy, vậy như thế nào mới tốt!” Thôi Thứ Sử cũng không dự liệu được ông ta sẽ gặp được cảnh man di quấy nhiễu, nhất thời có chút hoang mang lo sợ.

“Đã chắc chắn, hôm nay trừ lại mặt, chính là đặc biệt tới báo chuyện này.” Tiểu Dương đỡ cánh tay Thôi Thứ Sử trầm giọng trấn an nói, “Nhạc phụ không cần phải kinh hoảng, chỉ cần làm chuẩn bị cho chu toàn Tây Nhung không có gì đáng sợ. Sắp tới chỉ là một bộ lạc trong đó thôi, nhiều nhất không đến năm vạn người.”

“Năm, năm vạn?!” Thôi Thứ Sử nhất thời nghĩ tới thủ hạ của mình cũng chỉ có mấy trăm có thể dùng để làm binh thủ thành, hơn nữa bọn họ đến tự chuẩn bị cung tiễn y phục lương thực cho chiến sự cũng không tinh thông, lần này, không chỉ nhũn chân, đến giọng nói cũng bắt đầu phát run.

Nhìn phản ứng của ông, Tiểu Dương len lén liếc mắt, trực tiếp đề cao âm điệu nói: “Nhạc phụ, năm vạn người này chủ yếu là do quân Tiểu gia ta tới đối phó, chuyện không liên quan đến người!”

Thôi Văn Khang đứng ở một bên nghe còn nghĩ thông suốt hơn cả cha hẳn còn trước khi Tiểu Tam lang nói ra miệng, ngăn ở tuyến đầu tiên tuyệt đối là thành Tiểu gia quản lý, chính mình ở phía sau, gã chỉ tới nhắc nhở để người nhạc phụ này làm tốt các loại chuẩn bị mà thôi.

Máu chốt là chuẩn bị tâm tư, ngàn vạn đừng tự mình hù dọa mình bỏ thành mà chạy, cũng đã là thông gia rồi, Thôi gia vừa chạy chắc chắn Tiểu gia cũng không được tốt.

Chỉ là... Thôi Văn Khang đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng giọng nói còn lớn hơn cả Tiểu Dương hỏi: “Đánh giặc vậy Như Nương thì sao?! Mọii ấy sẽ trở về cùng với người?”

Chương 17

Thê Không Ly Biệt

Không, nàng phải ở lại chỗ này, trong vùng này nhà ta có tòa nhà khác, định sắp xếp Như Nương và Tứ lang tạm thời ở chỗ này.” Con rể mới lắc đầu một cái, khom người nói với nhạc phụ: “Đến lúc đó, làm phiền nhạc phụ trông nom nhiều hơn.”

Tiểu Dương đâu chịu ném thê tử mới cưới của mình ở gần chiến trường? Uyển Như tạm thời không thể giúp gì cho trong nhà, sợ hãi vô ích còn gây thêm phiền toái cho mẹ, hơn nữa, thậm chí hẳn còn có chút chờ đợi đối phương giữ mình lại, dưới tình hình như thế, “An toàn” dĩ nhiên là yếu tố đầu tiên.

“Nhu thế rất tốt, rất tốt.” Thôi Thứ Sử vuốt chòm râu rớt cuộc nở một nụ cười.

Không phải ông ta vui mừng khi thấy con rể quan tâm nữ nhi như thế, mà là cho rằng nếu Tiểu gia muốn đưa con trai út tới chỗ này, nói rõ nơi này an toàn, quân Tiểu gia sẽ liều tính mạng che chở không cho vó sắt của man di quấy nhiễu chỗ này, cho dù là tiền tuyến thất thủ cũng nhất định sắp xếp cho Tứ lang, Như Nương đường lui chạy trốn chết.

“Vậy có sắp xếp nhân thủ không?” Thôi Thứ Sử mang vẻ mặt mong đợi hỏi. Thứ nghĩ xem, Tiểu gia phải có tử sĩ che chở chủ tử như thế mới không có chuyện gì, mà Như Nương sẽ không để ý đến sự sống của nhà mẹ đẻ ư? Nàng thiện lương như thế tuyệt sẽ không làm ra chuyện bất hiếu bực này.

Nếu như, giờ phút này Uyển Như nghe được tiếng lòng ông ta, nhất định sẽ khinh thường chê cười: “Nếu quả thật có một ngày này, người ta nguyện ý cứu chỉ có ca ca, ngài hi sinh cho tổ quốc cũng xem là một chuyện tốt.”

“Có sắp xếp hộ vệ tinh binh, nhạc phụ không cần lo lắng.” Tiểu Dương chưa từng nhiều lời với chuyện này, đơn giản giải thích rồi bắt đầu nhấn nhủ cho nhạc phụ tin tức quan trọng hơn, ví dụ như hình thức nghiêm trọng trước mắt, người Tây Nhung trước sau như một luôn chờ chuyện xấu.

Sau khi nói rõ tình huống lại đề nghị: “Đề phòng ngoài ý muốn, nhạc phụ cần phải tiến tành nhắc nhở các huyện phía dưới, hơn nữa, nơi đây bắt đầu cấm đi lại ban đêm, lính canh giữ nơi cửa thành nhất định phải sai người có thể tin được, phạm có người lạ mặt nhất định phải kiểm tra nghiêm túc, đề phòng gian tế lẫn vào cùng người trong ứng ngoại hợp. Hơn nữa, lương thực, nước sạch cũng cần phải tích trữ và cho người trông chừng.”

Thôi Thứ Sử nghe thế gật đầu liên tục, cũng bảo trưởng tử nhanh chóng ghi chép.

Sau đó, Tiểu Dương lại đề nghị: “Trừ những cái đó ra, người thủ thành và đồ vật cần dùng cũng chuẩn bị thỏa đáng.”

“Chuyện này...” Thôi Thừa Vọng do dự trong chốc lát, ông ta chưa từng thủ thành, làm sao biết những gì cần dùng chứ? Đây rõ ràng là làm khó người khác.

“Thợ rèn, thợ mộc, thợ xây, ánh nến, dầu, củi, các loại đá, đều phải có.” Tiểu Dương cũng biết Thôi Thứ Sử hoàn toàn không biết, thì trực tiếp chỉ đường sáng cho ông ta, “Bản Châu Tư Mã, Binh Tào Tham Quân đều là người quen thuộc quân vụ, nhạc phụ có thể thương nghị với những người đó.”

Hai người này đều là dòng chính của Tiểu gia, ở chỗ này cũng kinh doanh nhiều năm, nếu Thôi Thứ Sử không thông quân vụ, vào thời điểm nguy cấp nghe một chút đề nghị của bọn hắn dù sao cũng hơn mình trong đầu buồn bực đi loạn.

Ngoài ra, Tiểu gia còn cho mượn ít tạp dịch bình thường, binh lính cho Thôi Thứ Sử, bình thường dưới tình huống thủ thành phải làm những gì đều không thành vấn đề, sau khi dặn dò mọi người, Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngay sau đó đứng lên.

Khách khí chào nhạc phụ một cái, nói: “Sắc trời đã tối trong nhà còn cần dàn xếp một chút, tiểu tể dẫn Như Nương đi về, ngày khác trở lại quấy rầy nhạc phụ.”

Quả thật thần thái ngôn từ của hắn đều cung kính, nhưng trong lòng lại không như vậy. Trước đó Thôi Thứ Sử nhậm chức Công Bộ Thị Lang, bởi vì lúc tuổi còn trẻ danh tiếng về văn thơ không tệ, đáng tiếc sau khi làm quan cũng chưa từng ra vẻ yếu kém, ở chính vụ không chỉ không có tích sự gì còn phạm sai lầm.

Tiểu Dương tưởng rằng điều này cũng không phải do lỗi của nhạc phụ, mà có thể là bị người khác dính líu, kết quả lần này vừa tiếp xúc thật sự thất vọng không thôi. Cho dù quan viên Công Bộ chưa quen thuộc chiến sự nhưng sách sử cũng nên đọc qua rồi chứ? Đến ngay cả Thôi Văn Khang kém cỏi cũng nói ra được kè “vườn không nhà trống”, đường đường là Thứ Sử một châu lại ngây ngốc chỉ biết hoảng sợ.

Cũng trong lúc đó, Uyển Như nghe được người làm truyền lời nói Tiểu Dương mời nàng từ biệt cha mẹ lên đường thì cũng không đoái hoài tới chuyện đòi đồ cưới nữa, vội vàng đứng dậy nói với kè mẫu: “Sau khi về nhà còn chưa nói chuyện với ca ca, mẫu thân hãy để con rời đi trước.”

“Đi đi, nhanh đi đi.” Huyệt Thái Dương của Trương thị co rút đầu đón, dựa vào bàn phất phất tay, hết sức mừng rỡ tiễn ôn thần này đi.

Sau khi Uyển Như nhìn thấy Thôi Văn Khang ở dưới mái hiên, những chuyện nói thường ngày cũng bỏ đi, chỉ trực tiếp hỏi hắn tính toán cho sau này thế nào, đây mới là vấn đề trọng điểm liên quan đến cuộc sống.

Đại Cữu Ca nhún vai một cái, thờ dài trả lời: “Tổ phụ là nhị phẩm, cha là tứ phẩm, dựa vào bọn họ huynh có thể làm một cầm quân huân vệ nhàn rồi, cứ như vậy rồi từ từ thăng cấp thôi, đã nói rồi, đầu mùa xuân sang năm huynh sẽ đi nhậm chức.”

“Muội biết ngay ca ca sẽ tính toán thế này mà.” Thôi Uyển Như lại nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hỏi ngược lại, “Chức mà cầm quân huân vệ có thể làm cao nhất cũng chỉ là trung lang tướng tứ phẩm, hơn nữa quá trình thăng chức khó như lên trời, lớn tuổi lại không thăng nổi tất nhiên sẽ bị loại bỏ. Đến lúc đó, ca ca lại làm như thế nào nữa đây? Theo muội thấy, không bằng tham gia võ cử.”

Thôi Uyển Như dùng ánh mắt có thể nhìn xa của mình trực tiếp chỉ cho ca ca một con đường, nàng biết tương lai trong mười năm tới chiến sự ở Đại Tề rất

thường xuyên, lại nhiều lần chiến thắng, mặc dù mang binh đánh giặc khổ chút nhưng cũng là đường tắt để thăng quan, trong trí nhớ nhiều võ khoa chỉ được một giáp cũng đều làm được đại quan!

Người trước mắt, là một người thích đánh nhau, dắt ngựa đi rong, săn thú quần áo lụa là, thân thể cường tráng dù không biết văn, không đủ tư cách làm Tiến Sĩ nhưng thi võ cử cũng không thể xem thường được, con đường này có sức hút hơn cả quân huân vệ, quan trọng nhất là, mình gả cho nhà đại tướng quân ở biên cương, có người dìu dắt cho tiền đồ.

Thôi Văn Khang cau mày nghi ngờ nói: “Võ cử, muội nói là chọn lựa tướng trong quân? Muội muội, triều ta có võ cử sao?”

“Sang năm sẽ có.” Thôi Uyển Như gật đầu, nghiêm mặt nói: “Đầu mùa xuân năm sau, triều đình sẽ chọn lựa võ tướng ‘dũng cảm gan dạ nhất ba quân, vượt qua danh sách đứng đầu, trí tuệ kiêm trăm thắng, là thiên tài giỏi nhất’. Đầu tiên là hương cống tổng tuyển cử hoặc tiến cử, tháng mười đưa lên Binh bộ, bắt đầu sau mùa đông sẽ tiến hành võ cử ở kinh thành. Đây là tin tức cơ mật, cũng đừng truyền ra ngoài.”

Thật ra thì Tiểu Dương chỉ mơ hồ đề ra chuyện võ cử, Uyển Như kết hợp với trí nhớ của mình làm rõ cho ca ca.

“Thật sự?” Đầu tiên là Thôi Văn Khang nửa tin nửa ngờ, rồi sau đó thấy nàng nói rất chắc chắn, nhất thời sáng tỏ muội muội lấy tin tức từ Tiểu gia.

“Thật sự! Khảo hạch cỡi ngựa bắn cung, bộ xạ, cử tạ, sức nặng và thương, mở rộng điều kiện cho người có tài nghệ đặc biệt.” Thôi Uyển Như gật đầu, tiếp tục kể ra, “Sau khi thi đậu còn có Binh Bộ ra mặt tuyển chọn, cần thi thử trình bày và phân tích con đường dùng binh, cuối cùng tuyển ra lương tài tới thi đình (kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì) do Thiên gia tự chủ trì.”

“Vậy huynh còn phải đi đọc một lượt ‘Tôn Tử’, ‘Ngô Tử’, ‘Lục Thao’, ‘Tam Lược’, ‘Tur Mã pháp’? Còn có cái gì nữa nhỉ?” Thôi Văn Khang im lặng thờ dài, cảm khái nói, “Hình như, võ cử cũng không đơn giản như thi Tiến sĩ.”

“Lần đầu tiên tuyển chọn võ cử chắc chắn sẽ không quá khó khăn, trước khi ca ca có tâm đi thi thử thì phải rèn luyện tốt những gì cần thi trong võ cử đã.” Thôi Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, cho Thôi Văn Khang vô hạn khích lệ.

Nghe hẳn trực tiếp báo ra một chuỗi tên binh thư, nàng cũng biết đã đủ để chứng minh ca ca khi đang suy nghĩ làm cầm quân huân vệ cũng đã lưu tâm, kiếp trước hẳn chán nản nhiều năm, có lẽ là do tiền đồ vô vọng nên trầm luân.

“Thi võ, phải có một tiêu chuẩn khảo hạch, làm thế nào để tính cấp bậc thi đạt? Ví dụ như, cỡi ngựa bắn cung, bộ xạ cần mấy mũi tên?” Thôi Văn Khang muốn rõ ràng hơn để xem rốt cuộc mình có thể ôm hi vọng hay không.

Uyển Như còn chưa kịp trả lời, khoe mắt liếc thấy Thôi Uyển Lan đang đi về phía bên này, không khỏi hừ lạnh: phi, thật là âm hồn bất tán!

Nàng khẽ nghiêng người dùng ống tay áo lớn chặn lại tầm mắt đôi phương, lặng lẽ rút ra một quyển sách nhỏ nhét vào trong ngực Thôi Văn Khang, dặn dò: “Tất cả tiêu chuẩn ở nơi này, có được không dễ, trông mong ca ca quý trọng.” Bán nhan sắc mới lấy được đây này, tất nhiên vô cùng trân quý.

“Tỷ tỷ, nghe nói Tam lang đã chờ ở công trong rồi, muội muội tới tiễn tỷ.” Trước đó Thôi Uyển Lan bị giáo huấn nhưng vẫn không cam lòng, còn muốn lại tìm cơ hội trông thấy tỷ phu tuần lãng kia.

Nghe lời này, đến Thôi Văn Khang cũng muốn nhỏ nước bọt, “Tam lang”, gọi thân thiết như vậy? Thân là em vợ người không biết tránh dị nghị à?

“Đã đi rồi hả? Ca ca cũng tiễn muội.” Thôi Văn Khang dẫn Uyển Như song song chạy ra ngoài, trực tiếp đẩy Thôi Uyển Lan ra sau lưng.

Ai ngờ tiểu cô nương này da mặt dày chạy về phía trước hai bước, gắt gao khoác lên cánh tay tỷ tỷ, giống như keo dán không cách nào bỏ ra được, Thôi Văn Khang tức giận đến mức dựng râu trợn mắt nhưng lại không tiện kéo ra dưới mắt mọi người. Uyển Như lại cười nhạt, bởi vì đi bên cạnh nên nàng đã thấy rõ váy màu hồng đào này cũng không hề tôn lên màu da của Thôi Uyển Lan, đặc biệt là đứng chung một chỗ với người vô cùng xinh đẹp là mình đây thì càng lộ vẻ da mặt ả đen. Hơn nữa, ngủ chung với Tiểu Dương, Uyển Như cũng biết chút yêu thích của hắn, người này thích nhất để tay cọ xát ở ngực và hông, cố tình tiểu tiện nhân này không có, hiển nhiên hai bên càng đối lập nhau.

“Hừ, biến khéo thành vụng. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, sẽ do chính tay người đánh vỡ nó.” Uyển Như nhìn về phía muội muội, trong lòng cười khẽ.

Đồng thời bên kia, khi Tiểu Thập Tam đang cùng với lang quân nhà mình đợi Tam nương tử, không nhịn được nói thầm: “Khó trách ba đứa con của Thôi tướng công không nổi danh, nghe nói, trường hợp quan trọng cũng rất hiếm thấy hắn và gia đình cùng tham gia.”

“Nhạc phụ của ta, khi nào thì cho phép người đàm tiêu?” Tiểu Dương chấp tay sau lưng liếc hắn một cái, dọa đôi phương lập tức ngậm miệng, sau lại chậm rãi hỏi: “Tiểu Cúc, Tiểu Dong truyền lời ra rồi?”

“Dạ, Tiểu Cúc nói nàng nhìn thấy...” Tiểu Thập Nhị gật đầu trả lời, đang muốn kể nội dung mình nghe được cho Tam lang, lại thấy chủ mẫu của mình, huynh trưởng và muội muội làm bạn đi tới chỗ này, hắn vội vàng ngậm miệng đứng cúi đầu, cặp mắt không dám nâng lên.

Tiểu Dương nghiêng người vừa nhìn, chỉ thấy hai tỷ muội chiều cao tương tự kết bạn đi tới, hai người đồng thời nhìn về hắn, trên mặt đều mang theo nụ cười,

tỷ tỷ mặt trái xoan cười đến kín kẽ dịu dàng, muội muội mặt trứng ngỗng nở nụ cười có chút ngạo khí.

Vị dịu dàng kia mặc áo choàng màu trắng quần dài lộ ra tay áo rộng thêu chỉ hồng, tôn lên dáng người có lồi có lõm hiển rõ ung dung hoa quý; một người còn lại mặc quần dài màu hồng đào đáng yêu, đáng tiếc mặt của nàng có chút đen, ngực cũng thật sự quá nhỏ, cả người và y phục có hơi chút không tương xứng.

Cách nhau khoảng mười bước ngắn ngủi, Tiểu Dương đã liên tục so sánh hai người một phen, sau đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước hẳn bị ngạo khí trong mắt Thôi Uyển Lan hấp dẫn, nếu nói thật thì bề ngoài da trắng ngực lớn như Uyển Như hợp khẩu vị hơn, thông qua mấy ngày nay chung đụng hẳn càng một lòng hướng về không dứt.

Tiểu Dương trực tiếp bỏ qua ánh mắt một khắc cũng không rời của Thôi Uyển Lan, chỉ cùng hàn huyên đôi câu với Đại Cữu Ca tới tiễn khách, ngay vào buổi chiều hai phu thê rời khỏi Thôi gia. Tiểu Dương đỡ ái thê lên xe ngựa, chính hẳn vẫn cười ngựa đi theo canh chừng.

Lợi dụng lúc này không vô ích, Tiểu Thập Nhị vội vàng báo cáo tin tức do Tiểu Cúc, Tiểu Dong truyền từ bên trong ra cho lang quân, thậm chí còn rất sống động kể lại tình hình giao chiến của Thôi Uyển Như với kẻ mẫu và muội muội thế nào.

Lúc đầu khi hẳn nghe cũng thiếu chút nữa cười đến ôm bụng, chưa từng nghĩ tới, sau khi Tiểu Dương nghe xong trên mặt lại không có một chút xiu nụ cười, hẳn chỉ vì thê tử của mình mà lòng chua xót, uất ức thay nàng.

Dòng chính nữ của huyện chủ Bình Nhạc quận vương đã đáng thương đến nỗi phải đích thân mở miệng đòi đồ cưới của mẹ ruột từ kẻ mẫu, không chỉ yêu cầu đến cầu xin cũng không được - thẳng đến khi rời đi, Trương thị cũng không nhả ra.

Còn tám bé mắt mẹ, lúc xuất giá là một cuộc giao dịch, đồ cưới không có, phu quân thiếu chút nữa chết ở đêm động phòng, phụ thân không được việc, ca ca ruột không nên thân, kẻ muội vẫn còn dòm ngó nam nhân của nàng...

Tiểu Dương tức giận, không khỏi nỉ non tự nói: “Khó trách, khó trách thỉnh thoảng nàng sẽ có vẻ có chút tham tiền, khó trách nàng chủ động ngênh hợp ta hàng đêm đòi lấy, khó trách trong lòng nàng dường như cất giấu vô hạn buồn khổ.”

Gặp phải nhiều chuyện như vậy, nếu nhu nhược yếu đuối, nói không chừng đã sớm tự treo cổ tự vẫn rồi! Nghĩ như vậy hẳn thuận thế quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy Uyển Như đang vén rèm nhìn hẳn.

Ánh mắt đen láy mang theo chút nghi ngờ nhìn hẳn, bộ dạng diễm đạm đáng yêu này lập tức chạm vào trái tim Tiểu Dương, làm hẳn không khỏi thề: nhất định phải yêu mến thê tử, đừng để cho nàng chịu uất ức dù một chút.

“Đây không phải là đường về nhà?” Uyển Như khẽ cau mày ngược nhìn phu quân trên lưng ngựa.

“Là về nhà, một chỗ khác.” Sau khi Tiểu Dương giải thích xong trực tiếp tung người xuống ngựa, chỉ vào một chỗ trạch viện ven đường cười nói: “Chính là chỗ này.”

“Hả?” Uyển Như sững sờ, quay đầu nhìn lại lại thấy Tứ lang đã nghênh đón tại cửa rồi!

“Đoạn thời gian sau này nàng và Tứ lang sẽ ở chỗ này, phân trong ngoài viện.” Tiểu Dương vừa dẫn Uyển Như vào cửa, vừa giải thích, “Đây cũng thuộc tòa nhà của Tiểu gia, không tính là phá hỏng quy củ.”

“Nhưng vì sao chứ?” Uyển Như vừa đi vừa quay đầu lại nhìn quanh, đúng lúc thấy người làm Tiểu gia đang khuân từng rương vào trong viện. Mới đầu lúc lên đường nàng tưởng rằng đó là đồ lại mặt, không ngờ Tiểu Dương chỉ đang mượn có “dọn nhà”?

Hơn nữa, cái gọi là “nàng và Tứ lang sẽ ở chỗ này”, vậy thân là phu quân người sẽ đi chỗ nào?

Uyển Như ở trong nghi ngờ đột nhiên nhớ lại lúc thấy “Cự Mã Thương” chường ngại vật trên đường, lại nghĩ tới con trai của Tiểu gia ra khỏi thành cũng bị kiểm tra, nhất thời tỉnh hồn lại kinh hô: “Có phải sắp chiến tranh rồi không?!”

“Ừ, các nàng phải đợi ở nơi an toàn.” Tiểu Dương gọn gàng dứt khoát gạt đầu đáp, hẳn không ngờ tới thế tử lại nhanh nhạy hơn cả cha ruột, nếu là người thông minh vậy thì không cần che giấu, dù sao bí mật này cũng không đối gạt được.

“Tại sao thiếp và Tứ lang có thể ở chung trong tòa nhà này?” Uyển Như trực tiếp chỉ vào Tiểu Tứ lang đưa ra ý kiến phản đối, bá đường cũng là cậu ta thay thế rồi vào lúc này ở chung một chỗ không sợ người ta dị nghị sao? Trong kinh rất nhiều nam tử thế gia mười ba tuổi đều có thị cơ rồi!

Cho dù là giờ phút này cảm thấy không sao cả, ngộ nữa mấy năm tiếp theo gặp người xúi giục lôi chuyện cũ ra thì sao?

“Trong thời kỳ đặc biệt cũng đừng quá để ý lễ nghi phiền phức.” Tiểu Dương nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Uyển Như, khuyên nhủ, “Thứ quan trọng nhất cũng dời qua rồi, nàng và đệ đệ phải trông nhà cho kỹ.”

“Thiếp không muốn, đệ ấy giữ nhà, thiếp và chàng cùng trở về phủ tướng quân. Tân hôn cả tháng chúng ta cũng không thể tách ra.” Uyển Như không thể thay đổi trả lời như vậy.

Nàng vừa mới thề son sắt với muội muội nói muốn cùng phu quân đồng cam cộng khổ, sao có thể để mặc hắn trở về chém giết chính mình tránh ở nơi an toàn được?

Cần phải biết, càng thời khắc nguy hiểm tình cảm càng vững chắc, Uyên Như cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Nàng là người biết quý đạo lịch sử, tuy hiểu biết không rõ, nhưng cũng nhớ lần Tây Nhung quấy nhiễu này cũng không phải là một đại chiến sống chết.

Không ngờ rằng, kiếp trước Tiểu Dương cũng không bị người đánh vỡ đầu, hẳn cũng không dễ như trở bàn tay vung thương chính xác đâm chết một quý tộc Tây Nhung. Quý đạo lịch sử, có thể hoàn toàn không thay đổi ư?

Chương 18

Chạy Gấp Trong Đêm Làn Nửa

Uyên Như vì suy nghĩ có được niềm vui lớn cho tương lai, không lay động được suy nghĩ hồi tưởng phủ của Tiểu Dương thì lập tức nói lý do thứ hai: mới tân hôn mà đã chia phòng chẳng lẽ không thể đồng cam cộng khổ.

Lần này đến phiên Tiểu Dương nhúc nhủ, bắt đắ dĩ đi tới bên nàng nói nhỏ: “Ta đi về cũng không biết có thời gian về nhà nằm nghỉ ngơi trên giường hay không, chiến sự quan trọng hơn ai còn để ý đến chuyện chia phòng hay không chia phòng?”

“Thiếp mặc kệ, dù sao thiếp không muốn cách chàng xa như vậy đã thế tin tức gì cũng không nghe được, thiếp sẽ lo lắng không biết chàng có khỏe hay không cả ngày mất.” Uyên Như bỏ qua Tiểu Tứ người đứng làm nền bên cạnh, trực tiếp đưa tay ôm lấy hông của Tiểu Dương, ngửa đầu nói: “Dẫn thiếp đi cùng nhé, có lẽ sẽ giúp được gì đó mà?”

“Ồ lại chỗ này chăm sóc Tứ lang xem như giúp đỡ rồi.” Tiểu Dương vẫn không đồng ý thỉnh cầu của Uyên Như, lấy đệ đệ làm cái cớ: “Tiểu tử này ở một mình rất không ổn.”

Thôi đi, đừng để ta chăm sóc cho tỷ ấy là tốt rồi, đằng này còn chăm sóc ta... ta cũng không phải chưa từng đến chiến trường mà cần người chăm sóc? Tiểu Minh liếc nhìn tam ca cậu, cất cao giọng nói: “Hai người từ từ mà tán gẫu, đệ đi trước thu dọn đồ đạc.”

“Không bằng để cho ca ca thiếp tới chăm sóc đệ ấy?” Uyên Như tự mình nói xong cũng ngượng ngùng cười một tiếng, có chút nhăn nhó bỏ sung câu sau, “Tuy không có tài năng gì để trọng dụng, nhưng dầu gì có thể làm bạn. Để thiếp trở về, có được hay không?”

Thấy Uyên Như đau khổ hi vọng, Tiểu Dương hơi động lòng.

Hắn biết phụ thân cô ý muốn cho mình tới nơi khác đi lịch lãm - Ưng non rời khỏi người thân che chở mới có thể chân chính giương cánh bay cao. Cũng như ý nghĩa sớm muộn gì Uyên Như cũng phải làm đương gia chủ mẫu ở vùng biên

cương, rất có thể sẽ gặp phải tình huống phải mình xuất chinh nàng ở lại một mình không có một người bạn bên cạnh.

Không bằng, lần này coi như làm thử luôn? Ít nhất trong nhà còn có mẹ có thể mang theo nàng.

Tiểu Dương nghĩ trong lòng như vậy thì trên mặt lập tức buông lỏng, bị Uyển Như thấy được thì lắc lắc cánh tay hấn vui vẻ nói: “Chàng đồng ý rồi? Cám ơn nha!”

“Cám ơn? Sau đó nàng đừng oán trách ta là tốt rồi.” Tiểu Dương cười khò một cái, trầm giọng làm ra quyết định, “Chờ dùng bữa ăn tối xong thì lập tức thay quần áo đi theo ta, tối nay lập tức chạy trở về.”

“Hả? Gấp gáp như vậy?” Uyển Như nghe nói như thế nhất thời kinh hãi, xuất giá đi hai ngày một đêm, lại mất đi một ngày một đêm, hôm nay, hấn lại chuẩn bị đi nhanh 500 dặm trong một buổi tối! Có thể sao?

“Ừ, phải như thế.” Tiểu Dương kéo Uyển Như vào nhà, vừa cho người làm gọi đệ đệ tới dùng cơm, vừa cố gắng dùng giọng điệu đã bình ổn chậm rãi giải thích cho thê tử tại sao mình phải làm như vậy.

Giả thiết, nếu người Tây Nhung đã sớm có toan tính đánh cướp thì bên trong thành nhất định có thám tử nằm vùng, bọn họ chuẩn bị trong lúc gần kề tìm thời cơ thích hợp vượt biên, giống như lúc hấn hôn mê hoặc là lúc kết hôn, tất cả mọi người sẽ không phòng bị không kiểm tra, nhưng không biết sao người Tây Nhung không hề bắt lấy cơ hội kia.

Vì vậy, Tiểu Dương giống trống khua chiêng mang theo tân nương tử lại mặt đó là một cơ hội, theo lẽ thường, hấn nên ở lại đến ngày kế mới lên đường về nhà, người Tây Nhung có thể mai phục ở dọc đường, khi tin dữ hấn tử trận truyền ra thì cùng công thành, nhất định có thể đánh trở tay không kịp.

“Dĩ nhiên, cũng không loại bỏ bọn họ liêu mạng nghĩ lúc nào nên đánh thì đánh.” Tiểu Dương không thể làm gì buông tay nói: “Vì tránh đạo nghĩa có thể thua thiệt, chúng ta không thể xâm lược chỉ có thể bị động đề phòng, cho nên, mặc kệ như thế nào cũng phải trở về, cảnh nhanh càng tốt.”

“Vì sao phải mai phục chàng?” Uyển Như có chút nghi ngờ hỏi, mặc dù chỉ suy đoán nhưng phải dựa vào căn cứ chứ?

Tại sao? Bởi vì ta chết có lợi với bọn họ. Tiểu Dương không định nói lời này ra khỏi miệng, nhìn Tiểu Minh đang vui vẻ ăn cơm, cho cái ánh mắt nói: “Tứ lang, đệ tới nói cho tẩu tẩu biết.”

“Hả, hai năm gần đây cha đã từ từ buông tay để các ca ca độc lập lãnh binh, thường là đại ca làm chủ soái, nhị ca, tam ca hoặc là tiên phong hoặc tả hữu tướng.” Tiểu Minh lấy tay nhúng nước trà bên trong ly trà bên cạnh vẽ ra hình tam giác trên bàn, “Năm trước nhị ca nhất thời gặp bất hạnh trên con đường khuếch trương mở rộng con đường buôn bán ở Tây Vực... Hiện tại chỉ còn lại

tam ca, nếu tam ca cũng như thế. Vậy chỉ còn kết cục một cây chằng chống vững nhà.”

“Một chi Tiểu gia quân lớn như thế, không thể nào không có tướng lãnh khác?” Chỉ nhìn tuổi của Tiểu Dương, Uyển Như cũng cảm thấy hẳn không thể là chức vị tả hữu tướng, nghe thấy miêu tả của tứ lang nàng run lên, tiên phong, tiên phong mở đường, chính là vọt tới phía trước xâm nhập vào trận của địch...! Không thể, ngàn vạn đừng là hẳn.

“Phó tướng cũng là tướng, huyết mạch Tiểu gia mỏng manh, chúng ta là con nôi dòng dòng chính duy nhất.” Tiểu Dương cười nhạt một tiếng vì Uyển Như tiến hành giúp đỡ nói rõ: “Trừ tác dụng thực tế bên ngoài còn có ý nghĩa tượng trưng.”

Nói khó nghe, cho dù là giả bộ đánh đấm hay đi theo một vòng, cũng có thể đưa đến ổn định lòng quân, tác dụng khích lệ sĩ khí, hơn nữa, được cha huấn luyện từ nhỏ nên giờ bọn họ cũng kiêu dũng thiện chiến.

“Thì ra là như vậy.” Uyển Như thở dài gật đầu một cái, con người lúc còn sống, đâu có khả năng chỉ lấy mà không có bỏ ra? Công tử Hầu phủ cũng phải dùng chính máu của mình liều mạng để giành lấy công danh.

Có lẽ, Tiểu Dương bảo nàng thay y phục nhất định là vì dễ dàng hoạt động? Vạn nhất gặp đến phục kích cản trở cũng không thể bị vướng víu, tay áo rộng quần dài hay áo khoác gì đó tuyệt đối là không thể mặc, mỗi lần bị níu lại chạy cũng không được.

Uyển Như vừa ăn bữa ăn tối vừa suy nghĩ vấn đề, không nhịn được lại hỏi: “Tây Nhung, rốt cuộc là địa phương như thế nào?”

“Đông có rét căm căm, xuân có bão cát, sa mạc núi tuyết rất nhiều, không ít địa phương vừa hoang sơ lại vừa lạnh không thích hợp người sinh sống.” Tiểu Dương dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà, nơi đây tài nguyên khoáng sản phong phú, muối, than đá, chì, kim loại cần gì đều có cả.” Nhà hẳn lấy được không ít đồ tốt từ chỗ Tây Nhung.

“Thiếp biết rõ, còn có lông chồn, lộc nhung, Tuyết Liên.” Những thứ đồ này Uyển Như đều dùng qua, tất nhiên biết xuất xứ.

“Còn có Thanh Hải Câu, nổi danh chiến mã nhất đẳng.” Điểm chú ý của hai phu thê không giống nhau, đề nói lên cũng hơi có chút khác biệt, Tiểu Dương thì nói đến súc vật liên quan đến bản thân: “Loài ngựa này mặc dù tính tình hung dữ không dễ chế ngự, lại cao lớn khỏe mạnh vô cùng có thể sức, ngày đi ngàn dặm không nói chơi.”

“Nếu khoáng sản phong phú, vì sao bọn họ thiếu hụt đến nỗi phải đi xâm lược? Bù đắp nhau không phải tốt hơn sao? Thiếp nghĩ, chỗ chúng ta có tơ lụa, lá trà, nông cụ v.v... Cũng là đồ bọn họ cần thiết mà?” Uyển Như rất nghi ngờ nhịu mày, nhớ tới nhị ca mà Tiểu Lang nói đã bất hạnh hy sinh trên con đường mở rộng buôn bán, nói cách khác, Tây Nhung không muốn trao đổi với nhau?

“Có bộ lạc nguyện ý, có bộ lạc không muốn.” Tiểu Dương khách khí nói, đệ đệ hẳn lại đồng thời phát ra một tiếng cười khinh thường.

“Vừa giành lấy được cần gì phải phí đồ đi đôi?” Tiểu Minh ăn thịt nướng liên tục, dùng một loại giọng điệu hết sức khinh bỉ căm giận nói: “Phải đánh cho bọn họ biết đau, mới có thể đàng hoàng lại.”

“Khụ khụ.” Tiểu Dương không muốn nói những đề tài máu tanh ở trước mặt Uyển Như, giả bộ hắng giọng cắt đứt oán trách của đệ đệ, thấy nàng dùng com thì lập tức đổi đề tài: “Như Nương, đừng ăn quá nhiều, nước canh cũng đừng ăn.”

“Hà?” Uyển Như kỳ quái ngẩng đầu nhìn về phu quân, vì sao chứ?

“Cưỡi ngựa bay nhanh lặc lư gay gắt ta sợ nàng không quen, trên đường đi lại gian nan dù thế nào ta cũng không dừng lại, nàng suy nghĩ kỹ càng, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Tiểu Dương giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng ái thê, nói thật, người hối hận là hắn - không nên đồng ý mang Uyển Như theo, hai ngày trước nàng mới gập ghềnh đi theo mình học cưỡi ngựa bắn cung, làm sao có thể chịu đựng được đi đường suốt đêm?

“Này, vậy lên đường đi, đừng kéo dài thời gian nữa.” Trên mặt Uyển Như cứng lại, lại không nói lời nói bỏ cuộc nửa đường, bỏ đũa xuống đi đằng sau phòng ngủ.

Y phục là Tiểu Dương sai người chuẩn bị, Uyển Như tưởng rằng thay y phục là đổi y phục tay ngắn để dễ dàng hoạt động, kết quả lại là Hồ phục Tây Vực.

Tay áo bó sát, quần hoa văn đường kẻ, giày da, trừ vòng ngọc trên tay ra thì không mang bất kỳ đồ trang sức nào, trong hai kiếp của nàng đây là lần đầu tiên mặc bộ y phục không ra thể thống gì này, chỉ cảm thấy cả người cũng không được tự nhiên. Dù biết tương lai sẽ từ từ vui vẻ mặc Hồ phục, nàng cũng không quen là người đầu tiên ăn mặc thế này.

Khi Uyển Như không được tự nhiên đi tới cửa xem xét, nhất thời không có bất kỳ cảm tưởng gì với trang phục của mình, chỉ sững sờ nhìn Tiểu Dương, bởi vì, hắn đã mặc áo giáp!

Áo giáp trước người chia làm chừng hai mảnh, do phiến giáp hình tròn sáng bóng che ở trước ngực, áo giáp ở ngực và ở lưng được nối liền nhau, bên cạnh còn có miếng lót vai đầu thú khí phách mùi phân, dưới đai lưng là lớp vải phủ qua đầu gối, toàn thân tầng tầng lớp lớp phiến giáp chồng đan xen lên nhau, lóe ra ánh sáng chói mắt lộng lẫy.

Tiểu Dương cầm trong tay thương lưỡi câu đứng nghiêm ở cửa ra vào, vốn bình thường đã cao lớn uy phong lúc này đây hẳn càng uy phong, binh khí phụ trợ, có vẻ cực kỳ uy vũ, khiếp người.

“Đi, Tứ lang trông nhà thật kỹ đấy.” Hắn phủ thêm một cái áo khoác màu đen thật dài rồi xoay người lên ngựa, một tay nâng Uyển Như đang có chút ngây

ngắn đặt ở trước người mình, dùng áo choàng bọc lại, mang theo ba thân vệ, mấy con tuấn mã biến mất ở trong màn đêm.

“Thiếp còn chưa...” Còn chưa nói cho Tứ lang về hai thị tỳ Kim Châu, Ngân Châu của thiếp đều tay chân vụng về (thích động tay động chân), đừng để bọn họ tới gần.

Uyển Như muốn nói chuyện, vừa mới há mồm đã hít phải một ngụm khí lạnh, chỉ đành phải thành thật tựa vào trong ngực Tiểu Dương ngồi im, umh, lồng ngực này không có chút ấm áp thoải mái nào, áo giáp lạnh lẽo còn rất cần người.

Nàng khẽ bĩu môi, lộ ra khuôn bộ đau khổ lại không dám lên tiếng, bởi vì Tiểu Dương đã sớm giao phó chờ sau khi lên đường thì dù có cầu xin hấn cũng không dừng lại, cho dù là muốn ỏi vậy thì ỏi trên người, không sao.

Lời nói rất bá đạo không nhận tình người, nhưng Uyển Như không chút nào cảm thấy khó chịu hoặc uất ức, đại trượng phu làm việc phải lấy được bỏ được, cái nhìn đại cục quan trọng nhất, nàng đã là gánh nặng chẳng lẽ còn bảo người ta nâng lòng bàn tay hầu hạ?

Cũng chỉ lắc lư một chút mà thôi, Uyển Như cũng không thể không chịu đựng được đau khổ đi lên đường ban đêm, ngay từ mười năm trước nàng đã làm qua một chuyện giống vậy, đều là tiền đồ chưa biết thậm chí hình như lần này hung hiểm hơn, nhưng khi ở chung một chỗ với Tạ Tuấn Dật nàng đặc biệt tâm hoảng ý loạn, nhưng lần này lại an tâm.

Giống như, chỉ cần có Tiểu Dương đầu đội trời chân đạp đất này làm bạn bên cạnh là có thể mọi sự không lo.

Đoạn đường này, bọn họ đều đi rất thuận lợi, không hề gặp phải phục kích trong tường tượng, trong đó chỉ có hai lần đổi ngựa, đón nhận ba lượt người của mình kiểm tra, sau đó một đường chạy như điên cho đến dưới thành.

Giờ phút này, sắc trời dần sáng, đã loáng thoáng thấy được ánh sáng màu cam lúc mặt trời mọc.

Khi bọn họ chỉ còn cần xuyên qua rừng cây nhỏ trước mắt này rồi lại lướt qua một vùng đất phẳng, là có thể thuận lợi đi tới cửa thành thì thân vệ đi trước một bước dò đường lại đột nhiên phát hiện khác thường, một tiếng thê lương vang lên nhất thời phá vỡ yên tĩnh sáng sớm...

Chương 19

Bồi Cảnh Tây Nhung

Nghe được tiếng cảnh báo trái tim Uyển Như căng thẳng, không tự chủ được ôm sát hông của Tiểu Dương, mà hấn không nói hai lời kéo dây cương lập tức mang theo hai người khác tiến vào con đường nhỏ bên hông rừng cây.

Khoảnh khắc đó, thân vệ dò đường kia cũng theo sát tới, sắc mặt như thường nhưng cánh tay thì mang theo loang lổ vết máu.

“Có bao nhiêu người?” Tiểu Dương giục ngựa bay nhanh, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hơn trăm.” Người tới trăm giọng trả lời, lại bổ sung nói: “Giống như là tiên phong tinh nhuệ, đã theo kịp rồi.”

“Tốt! Lần này sẽ cho bọn họ có đi không về, dẫn vào trong trận!” Tiểu Dương vừa dứt lời lập tức đưa một tay lấy trường thương, đồng thời kéo dây cương trở về đường chính, còn dặn dò, “Nhu Nương, bên trái hông ta có một chiếc còi đồng, nàng lập tức lấy ra dùng sức thổi hai ngắn một dài.”

“Hả? Ồ!” Vốn hai tay của Uyển Như đã vòng ở ngang hông Tiểu Dương, vừa nghe hắn nói như vậy vội vàng ngăn chặn hoảng sợ trong lòng, lục lọi một lát sau khẽ run nhét chiếc còi vào trong miệng.

Nàng ra sức thổi, lại không nghe được bất kỳ âm thanh gì, đang muốn lấy chiếc còi ra hỏi Tiểu Dương, lại nghe hắn phân phó nói: “Tiếp tục, lặp lại thổi hơn mười lần, tiết tấu hai ngắn một dài đừng thổi sai.”

Hắn vừa dứt lời, Uyển Như đã nhìn đến mấy đầu mũi tên lóe ánh sáng lạnh bay sượt qua thân thể hai người “Vèo, vèo” hai tiếng sau đó cắm vào mặt đất, thậm chí nàng còn nghe được sau lưng Tiểu Dương truyền đến tiếng kim loại bắn va chạm vào nhau.

Là mưa tên bắn tới trên áo giáp rồi?! Nhất thời Uyển Như nhớ lại con mèo báo đầm đìa máu bị Tiểu Dương ghim trên thân cây, không khỏi run rẩy, thiếu chút nữa nàng bị dọa sợ đến nuốt chiếc còi vào bụng luôn.

Khó trách bọn hắn đều mặc áo giáp nặng nề không tiện kia, chính là vì đề phòng tình huống như thế này?

Uyển Như bị sợ đến mặt mày đều xanh tái, nhưng vẫn y theo Tiểu Dương phân phó ước chừng thổi gần hai mươi lần - có lẽ, tiếng còi là vì thông báo tướng sĩ trong thành, bây giờ đã là tình cảnh một trận tử chiến, dù nàng sợ đến khóc cũng vô ích, không bằng kiên cường giúp một tay kiếm chút cơ hội thắng.

Sau khi nàng run rẩy bỏ chiếc còi về chỗ đai lưng của Tiểu Dương, vừa ngẩng đầu, phát hiện rõ ràng ngay phía trước mình là một hàng chướng ngại vật “cự mã thương” màu trắng sáng trên đường! Giờ phút này, đầu nhọn thương sắc bén cách đầu ngựa chạy nhanh của bọn họ chưa tới mười mét.

“A...” Rốt cuộc Uyển Như không nhìn được thét chói tai chữ vẫn dấu ở trong cổ họng.

Đúng lúc này, Tiểu Dương đột nhiên mở dây cương bên trái ra, thân vệ đi sau lưng nhoáng một cái rời khỏi con đường chính, lại chọt tiến vào bên cạnh đường hẹp quanh co.

Truy binh theo sát phía sau bọn họ nhưng không còn vận tốt như vậy, Uyển Như trơ mắt nhìn bốn gã Tây Nhung cách gần nhất không kịp tránh vọt tới trên “cự mã thương”.

Con ngựa bị trường thương đâm nhiều nhất vào phát ra rên rỉ y hệt gào thét, kỵ sĩ thứ nhất bởi vì tốc độ quá nhanh, sau khi ngựa bị đâm gã trực tiếp lăn ra ngoài, một cú lăn đã gãy mất cổ.

Tuy ba gã phía sau đã phát hiện nhưng không kịp quay ngựa, hoặc đụng phải cự mã thương hoặc va chạm vào nhau, cũng đều nhao nhao ngã ngựa.

Ngay sau đó trong bụi cây lập tức nhảy ra bộ binh mặc áo giáp trong tay cầm tấm thuẫn và đại đao, bọn họ phân công chính xác hoặc chém đuôi ngựa hoặc chém người, một cái nháy mắt đã diệt được người ngựa rồi trốn vào bụi cỏ.

Truy binh còn lại là đi theo đám người Tiểu Dương quẹo vào đường hẹp quanh co, không lâu lắm, bọn họ đã bị chia hai lối mỗi đội dẫn dụ một đội ngũ rồi tản ra ở trong rừng cây.

Khi đi ngang qua một chỗ bụi cỏ bằng phẳng thì Tiểu Dương và thân vệ đột nhiên kéo dây cương mệnh cuời ngựa nhảy vọt qua, đám người kia không biết rõ đường vẫn chạy về phía trước.

Uyển Như vẫn ôm chặt Tiểu Dương ánh mắt nhìn về phía sau, đang có chút cảm thấy không giải thích được, lại đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ thoáng qua ánh sáng.

“Chông sắt, chướng ngại vật trên đường.” Dường như Tiểu Dương nhận thấy được nghi ngờ của nàng, thuận miệng đáp. Lúc này Uyển Như mới cẩn thận nhìn lên, thì ra là một ít chông lớn cỡ bàn tay mang theo gai nhọn sắt thép, bốn cái chông sắt dài mấy tấc phát ra ánh sáng, phía trên từng cái đều nhọn hoắc, chỉ trong giây lát nàng đã nghe được từ sau lưng truyền đến tiếng kêu la không rõ, còn có tiếng quát mắng.

Trong lúc đang dần dần đi xa, Uyển Như lại thấy được bóng dáng của áo giáp bộ binh, lần này bọn họ dùng không phải khoát đao mà là búa cáng dài, vừa chém đuôi ngựa vừa nện búa lên ngực người.

Là muốn làm cho người ta gãy xương, đao chém người mặc áo giáp Tây Nhung, dù không thể giết địch nhưng có thể dùng búa thì không chết cũng phải gãy xương tàn phế.

Uyển Như đang suy nghĩ, đột nhiên có một người Tây Nhung cuời Hắc Kỳ chen vào từ phía bên phải, vung đao chém tới đây, Tiểu Dương vội vàng giơ cánh tay đỡ lấy, chỉ nghe vang lên tiếng “keng keng”, trên tay hắn đã xuất hiện nhiều lỗ.

Người Tây Nhung không chậm trễ chút nào vung đao chém tiếp, lại không so được tốc độ nhanh của Tiểu Dương, chỉ thấy tay phải hắn dùng trường thương đâm vào khe hở áo giáp đối phương, kéo người khỏi ngựa từ phía sau,

sau đó cũng không cần đâm tiếp nữa chỉ kéo nhanh một đoạn đường người nọ đã không lên tiếng nữa.

Chỉ là ở trong quá trình kéo tùm, tiếng kêu gào đứt quãng của đôi phương vẫn đánh thẳng vào hai lỗ tai Uyển Như.

Ở nơi nguy cấp sống chết trước mặt này. Không phải tình cảnh người chết chính là ta sống, nàng không có thời gian cũng không có biện pháp đi đánh giá hành động của Tiểu Dương tàn nhẫn hay không tàn nhẫn, chỉ là khi nghe tiếng kêu gào này, làm Uyển Như cảm thấy rất là nhút nhát.

Đây không còn là một câu “kiêu dũng thiện chiến, liên tục lập kỳ công” mà mọi người vẫn nói trong lúc rảnh rỗi ở nội viện, mà là thật sự cảm nhận được lực sát thương của Tiểu Dương, cũng sáng tỏ hẳn tự lấy thân mình làm mồi nhử địch vào trận.

Vô số mưa tên gào thét ngay tại bên tai, đao nhọn của quân giặc sẽ chém tới trước người, hẳn cứ như vậy mang theo mình mạo hiểm mười phần nguy hiểm xuyên qua ở trong rừng cây, dựa vào trí nhớ và trận do Tiểu Húc bày ra, từng chút từng chút đánh tan sức mạnh của kẻ địch.

Chờ bọn hãn xuyên qua rừng cây lại lướt qua chiến hào chạy về phía cửa thành thì phía trước là vùng đất bằng phẳng, phía sau là người Tây Nhung thương vong thảm trọng đã bị giết đỏ mắt, bọn họ còn đủ ba mươi người, nhưng mỗi người đều là tinh anh sống sót trước sát trận phía trước.

Trên tường thành, các cung thủ xếp thành một hàng mắt nhìn xuống phía dưới, gần trăm cung tên đồng thời mở ra, chỉ đợi một tiếng quát to “bắn!” của Tiểu Húc, nhất thời mũi tên như mưa, như châu châu...

Đám người Tiểu Dương ở trước cửa thành kéo ngựa xoay người lại, lẳng lẳng nhìn truy binh sau lưng bị đâm thành con nhím, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã bị phục kích, nếu bọn họ sớm bước vào rừng cây vây quanh họ trước một bước, vậy thì thật sự là chấp cánh cũng khó trốn.

Núp ở trong ngực Tiểu Dương, Thôi Uyển Như thấy tất cả ở trong mắt, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chạy ở trên trán - đây chính là chiến tranh, đây mới là chiến tranh!

Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ cái gì là chảy máu thành sông, xác người nằm xuống khắp nơi; rốt cuộc biết “đồng cam cộng khổ” chính mình tuyên bố đến tột cùng là khổ như thế nào; đồng thời cũng mơ hồ sáng tỏ gáng nặng thân là “thê tử nhà tướng” sẽ gánh vác là như thế nào.

Phu nhân Tướng quân, quả nhiên không phải công việc nhẹ nhõm, không có năng lực chịu đựng nhất định sợ rằng chỉ nhìn cũng đã hỏng mắt, đây là nghiệp chướng kiếp trước của ta, sao không thể may mắn gả cho người thoải mái chứ? Aizz, vẫn là câu nói kia, ký lai chi tắc an chi mà. (Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.)

Chờ toàn bộ kẻ địch đền tội thì cửa thành mở ra, chậm rãi giục ngựa đi về phía trước, Tiểu Dương giành thời gian hỏi tình hình của ái thê: “Nàng còn tốt đó chứ?”

“Không tốt lắm.” Uyển Như chịu đựng kích động muốn khóc một trận, mím miệng trả lời: “Sợ rằng, chân nhũn ra không có cách nào xuống đất rồi.”

“A, không có việc gì, ta ôm nàng.” Tiểu Dương gãi gãi đầu, có chút không tự tại lúng túng cười một tiếng. “Ta là nói, nàng xem những thứ này, có khó chịu hay không?” Sợ sẽ khóc to, nín hỏng cũng không hay.

“Khó chịu. Nghĩ tới một bài thơ.” Uyển Như gật đầu một cái, tiếp tục méo miệng, “Phong hỏa nhiên bất tức, chinh chiến vô dĩ thì. Dã chiến cách đầu tử, bại mã hào minh hướng thiên bi... Trước kia đọc thơ này không hiểu ý nghĩa, hoặc là nói không có cách nào khắc sâu lĩnh ngộ nó, hiện tại, đã hiểu.” Ta đây là đang dùng sinh mạng tới học thơ, thật bi tráng. (Bài thơ được trích từ “Chiến Thành Nam” của Lý Bạch.)

Thơ? Tiểu Dương tiếp tục vò đầu, nghĩ thầm có phải suy nghĩ của thê tử mình có chút không giống với người bình thường hay không? So với ‘ngu ngốc’? Vượt qua một đám ‘thi’ (xác người) nàng lại nghĩ đến ‘thi’ (thơ)! Đây là “nữ tử thế gia bụng đầy thi thư” ư? (thi thư: kinh thi và thư kinh).

Mặc kệ như thế nào, mấy ngày gần đây phải chú ý chăm sóc mới được, có người phản ứng chậm nửa nhịp, Uyển Như này, aizz, nói không chừng đợi buổi tối sẽ gặp ác mộng sợ đến nửa chết nửa sống.

Chương 20

Tiếng Đàn Biên Tái

(Chốt Hiểm Yếu Vùng Biên Cương)

Sau khi Tiểu Dương mang theo Uyển Như đi vào cửa thành thì theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tháp cao bên cạnh thành đã dấy lên khói báo động, ngoài ba mươi dặm ở phong hỏa đài trên dốc Sơn Linh cũng bắt đầu dâng lên khói đặc cuộn cuộn, khói thẳng tụ lên cao gió thổi không tán.

Mà bên trong thành là một mảnh nghiêm trang, ít đi người bán hàng rong, người đi đường, chỉ còn binh lính, hiển nhiên khi bọn họ lên đường lại mặt Tiểu Húc cũng đã bắt đầu hạ lệnh vườn không nhà trống, sơ tán dân chúng.

“Chúng ta đang trở về phủ sao?” Uyển Như nhìn về đường phố tiêu điều, nghe rõ ràng tiếng vó ngựa, không nhịn được than khẽ, “Đây chính là, cuộc chiến bảo vệ tổ quốc...”

“Chỉ là mở màn mà thôi, khói báo động vừa lên là không dễ dập tắt đâu.” Tiểu Dương nhỏ giọng đáp lại, “Trước tiên ta đưa nàng về đã, chỉnh sửa một

chút rồi phải đi doanh trại ngay. Như Nương, nàng đừng sợ, cũng chỉ là một bộ lạc Tây Nhung nho nhỏ mà thôi, không có việc gì.”

“Ừ.” Uyển Như cố gắng điều chỉnh vẻ mặt kéo ra một nụ cười trong còn khó coi hơn cả khóc, sau đó cảm thấy may mắn khi mình ngồi ở trước ngựa Tiểu Dương, hẳn không nhìn thấy vẻ mặt.

Nàng sẽ không tin loại an ủi không chút ý nghĩa này đâu, binh cũng đã đến dưới thành rồi còn có thể không có việc gì sao? Aizz, nghĩ thông một chút thôi, dù sao mình đã chết qua một lần rồi, sống được lâu hay sống ngắn ngủi cũng không thua thiệt.

Hai người cưỡi một con ngựa cứ như vậy mà lặng lẽ đi trên ngã tư đường. Thịnh thoảng sẽ có tướng sĩ từ bên cạnh bọn họ đi nhanh qua, gió lạnh cuộn cuộn thổi bay lá khô, tiếng binh khí áo giáp va chạm nhau, thịnh thoảng ngựa hí lên, thêm một phần cảm giác khắc nghiệt.

Khoảnh khắc Tiểu Dương ôm Uyển Như khẽ run vào phòng, cũng không hỏi nàng rốt cuộc là bị sợ đến chân mềm nhũn hay là bởi vì cưỡi ngựa thời gian dài nên thân thể chịu đựng không được, chỉ gọi người lấy nước nóng tới tắm rửa cho Uyển Như.

Sau đó hẳn lại tận lực dùng giọng nói ôn hòa nhất, nói: “Nghỉ ngơi trước rồi ăn một chút gì đó, ta có việc cùng thương lượng với đại ca, sau đó trở về sẽ bồi nàng.”

“Được, chàng bận việc thì không cần lo lắng cho thiếp.” Uyển Như nở nụ cười khẽ, đợi sau khi rời đi lại thở dài một tiếng, cả người cũng ngồi phịch ở trong bồn tắm.

Mấy canh giờ ngắn ngủi này, nàng có thể nói là đồng thời bị kích thích trên tinh thần và cả thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mông và bắp đùi cũng như đang trong lúc bị sát thương, ngâm nước nóng càng thêm cảm thấy đau rát.

Uyển Như thật lòng cho rằng lúc trước mình không choáng váng ở trên lưng ngựa của Tiểu Dương đã coi như biểu hiện tương đối khá, không cản trở, cũng đã hoàn thành bổn phận vì dân vì nước như phu quân mình.

Vì vậy, nàng rất坦然 nhiên cảm thấy: nếu ta ăn xong sau đó nằm trên giường ngủ, nghỉ ngơi, dưỡng thân, cũng đừng oán trách ta không đợi chàng trở lại nói chuyện.

Uyển Như vừa nghĩ tới, vừa mặc y phục đi phòng ngoài dùng cơm, nô tỳ phủ tướng quân rất có ánh mắt không đưa thịt lên để ăn, chỉ mang tới chút thức ăn khai vị, cháo và bánh nướng, nàng cố nén kích động ghé tằm ăn vào vừa no bụng vừa ấm.

Sau đó, Uyển Như xoay người lại bọc lấy chăn nằm trên giường, cố hết sức loại bỏ thảm kịch trên chiến trường ra khỏi đầu chìm vào giấc ngủ, ai có thể

nghĩ, càng không muốn lại càng nhớ đến cảnh tượng kia, càng không có biện pháp loại bỏ hình ảnh máu tanh kia.

Trần trọc trở mình rất lâu sau, nàng vừa không ngủ được lại đợi không được Tiểu Dương trở lại, chỉ đành phải thở dài đứng lên dạo bước đi tới phòng ngoài, ở trong lò đốt huân hương bên cạnh bàn để cầm cổ kia đốt hương rất thơm, hương liệu này rất là kim quý, có hiệu quả tập trung tư tưởng tĩnh tâm suy nghĩ, trị khí trệ buồn bực trong lòng, giờ phút này đốt hương này khảy đàn là tốt nhất.

Sau khi nhẹ nhàng nhắc mép váy ngồi xuống, Uyển Như giơ tay lên khảy nhẹ dây cung điều chỉnh thử, nhất thời, tiếng đàn thanh trong chậm rãi vang lên trong phòng, là “Lôi Công Cầm” như thế đủ để lưu danh thiên của Thực mà nàng lấy ra từ trong kho của Tiểu Dương, nhìn ngọc quý vương bụi mà lòng chua xót.

Đường tử nhà đại bá không thua kém quyền cầm phổ này, đối phương xem như bảo bối đến nỗi ngay cả chạm thử cũng không được...

Trong khoảnh khắc trầm tư, Uyển Như chậm rãi giơ cánh tay, tay trái trầm bổng, tay phải bồi hồi, khảy theo như hồi ức, bất tri bất giác đã khảy bài “Tiêu Tương Thủy Vân” chưa từng nghiên cứu qua trước đó.

Khúc đàn này là đại sự Quách Sở chiết phái đàn cổ tiên triều ngắm nhìn từ phía xa mà sáng tác nên, năm đó tình thế Bắc Địch (dân tộc thiểu số phương Bắc) đang xâm nhập phía nam, cục diện chính trị rung chuyển, mưa gió tung bay, cho nên Quách Sở thẳng thắn thật lòng dùng khúc đàn này biểu đạt sự đau lòng của mình với đất nước đã không còn trọn vẹn, cảm khái với thời thế hỗn loạn, cùng với ca ngợi và mong ước với sông núi quốc gia đẹp đẽ.

Có lẽ là bởi vì mới chạy trốn quân giặc đuổi giết, vả lại nhìn nguyên nhân tâm tình tướng sĩ thủ thành kích động, Uyển Như không chỉ đàn khúc này theo bản năng, mà tiếng đàn đánh ra còn rất âm vang, cảm giác hùng hậu, trầm bổng du dương hơi cứng cáp kiên cố, phong cách cổ xưa to lớn khí thế.

Khi nàng đánh xong khúc làm gió mưa kích động dâng trào này, ở bên trong dư âm khẽ run kia, Uyển Như không khỏi ngây ngẩn.

Chỉ hai ngày, không ngờ phong cách đánh đàn của mình cũng thay đổi? Ý nghĩa của khúc này có thể dễ dàng bộc lộ trong lòng hơn hành động cử chỉ nào.

Nàng còn nhớ rõ mình dù là đời trước hay mấy ngày trước đây, lúc khảy đều là lưu loát tron tru nhẫn nại, chú trọng kéo dài nhẹ nhàng khảy dây đàn, phong cách khảy đàn có thể nói là nhẹ nhàng triền miên, hôm nay, trong lúc khảy bộc lộ rõ ý tình khiết, thuần khiết, một khúc ‘Tiêu Tương Thủy Vân’ ẩn chứa thâm ý ở sâu bên trong, kết hợp cương nhu, cảm giác ý vị kéo dài.

Trời ạ, không ngờ thay đổi rồi, phát triển từ trên hướng cầm kỹ của kiều nữ trong khuê các! Vừa kinh ngạc vừa vui mừng Uyển Như không khỏi giơ tay lên bưng kín mặt của mình, rồi sau đó đột nhiên giễu cợt tựa như cười một tiếng.

“Đang cười gì thế?” Tiểu Dương nhắc chân đi tới từ ngoài cửa, vừa hỏi vừa tháo giáp.

Uyển Như vội đứng dậy giúp một tay, đồng thời cười đáp: “Lúc học đàn thiếp từng bị người đánh giá là luôn hướng tới lấy khoe khoang để lấy lòng mọi người, ít đi yên tĩnh, yên ổn nhàn hạ, trung hòa, sau đó trong lúc vô tình nghe một văn sĩ có chút danh tiếng khảy ‘Lưu Thủ’, nhất thời giật nảy mình, hôm nay xem ra chẳng qua cũng chỉ như vậy, có lẽ là do nguyên nhân hẳn từng du lịch thẳng cảnh nổi tiếng nên tâm mắt mở rộng hơn thiếp mà thôi.”

Chuyện đánh đàn cần thay đổi, thấy đều chưa thấy qua làm sao có thể trút xuống tình cảm? Khúc ‘Tiêu Tương Thủy Vân’ bộc phát của mình không phải cũng rất thật sao!

Tiểu Dương khoác vải bào kéo Uyển Như đang ngồi bên cạnh cầm án về phía sau, đột nhiên hỏi: “Nàng nói là Tạ Tuấn Dật ư?”

Ba chữ này bật ra khỏi miệng hắn, đối với Thôi Uyển Như mà nói không thua gì sấm sét đánh giữa trời quang, mặc dù đời này nàng không bỏ trốn cùng Tạ biểu ca, nhưng vẫn chột dạ - trên đường xuất giá người này thiếu chút nữa đi vào phòng lúc đêm khuya!

“Sao vậy, sao lại nghĩ đến hắn?” Uyển Như hơi lúng túng nhìn về phía phu quân mình, không dám không ngắm, nếu thật sự trốn tránh ánh mắt của hắn chẳng phải càng lộ vẻ giấu đầu lòi đuôi, vốn không có liên quan gì cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy là có gì đó.

“Nàng luôn ở trong khuê phòng trừ hắn ta ra còn thấy được mấy văn sĩ hơi có chút danh tiếng?” Tiểu Dương nhìn nàng với ánh mắt biết rõ còn hỏi, lại tiếp tục ném ra một câu hù chết người. “Lại nói tiếp, nhạc phụ để hắn ta ở trong nhà khó mà không nghĩ tới ý kết thân của hai nhà.”

“A! Sao thiếp lại không biết? Theo lẽ bình thường đều nói nữ tử nhà cô cô gả vào nhà cậu thì ngược lại cũng không thể nào thích hợp.” Lần này Uyển Như thật sự như ngồi trên đồng lửa rồi, sao lại nói đến chuyện kết thân rồi!

Kết thân, có sao? Đời trước cho dù mình và Tạ Tuấn Dật ở cùng một chỗ cũng không thể thành kết cục đã định kia, thiếp chưa tính là thành thân.

“Cũng có vô cùng để ý. Trần Lưu Tạ thị, cửa phiệt sĩ tộc này gần mấy chục năm nay có thể nói là cành lá rậm rạp công tích hơi nhiều, mà nhà các nàng trừ Thôi Tương Chi ra thì thế hệ con cháu sau đó cũng không có ai đặc biệt xuất sắc, Thôi Văn Viễn ngược lại không tệ đáng tiếc còn bé không biết tiền đồ tương lai như thế nào, Tạ Tuấn Dật thì đã có chút danh tiếng, mặc dù không có phụ thân nhưng dù sao của cải phong phú, thúc bá đều là quan cao.” Tiểu Dương nhẹ nhàng bóp ngón tay Uyển Như chơi một lát, lại cười nói: “Có thể thấy được, hai nhà Thôi - Tạ kết thân đối với nhạc phụ mà nói là có ích mà không có hại. Thật may, ta vượt lên xuống tay trước.”

Vừa nghe hẳn nói như vậy, Uyên Như nhất thời hiểu rồi, một mắt mẹ một mắt phụ thật ra thì rất xứng đôi, Thôi Uyên Lan cha mẹ song toàn còn cần treo giá.

Nếu không phải Tiểu Dương chặn ngang một gạch, nói không chừng chuyện sẽ thật sự phát triển như vậy, nói cách khác nhân duyên hai người này thật ra thì đều có chút liên quan đến ta, chỉ là Tiểu Dương mới chính là hoa đào, đời trước trời xui đất khiến đời này cuối cùng tu thành chính quả?

Uyên Như có chút ngây ngẩn nghĩ tới, lại bị Tiểu Dương cười giỡn đưa tay ra gỡ sau đầu nàng, rồi sau đó hẳn lại nói thật: “Tạ Tuấn Dật kia tôn sùng phong độ danh sĩ Ngụy Tân, lại đòi từ không câu chấp không kèm chế thành phóng đảng hoang phí, ngày ta và nàng thành thân đại ca từng mệnh cho Hồ Cơ thử dò xét, lại thấy tâm tư hẳn không tinh khiết không chỉ có tuyệt không phải lương phối thậm chí không chịu nổi trách nhiệm nặng nề. Như Nương, ta đây không cố ý nói hẳn không phải...”

“Thiếp hiểu, chàng xem, không phải ta đã biết trước đây mình sùng bái nhầm người rồi sao.” Uyên Như không đợi Tiểu Dương nói rõ đã giơ tay lên nhẹ nhàng che môi của hẳn lại, người này, có lẽ là sợ mình bị chiến sự biên quan dọa sợ đến đứng núi này trông núi nọ, lúc này mới cố ý nhắc tới Tạ Tuấn Dật chứ gì?

Họ Tạ kia không dính một chút nho nhã của người có học thức, sao có thể so sánh với phu quân của mình? Đám người Tiểu Dương mới chân chính là hán tử được sùng bái nhất vì Đại Tề ta rơi đầu chảy máu!

Nghĩ tới đây, Uyên Như không khỏi khẽ động trong lòng, đề nghị: “Thiếp khảy cho chàng nghe một khúc nhé?”

“Được, còn chưa từng nghe nàng đàn.” Tiểu Dương gật đầu một cái, có chút hăng hái ngồi thẳng người, thấy lúc nói chuyện giọng nói của ái thê cũng mềm mại vô cùng, nếu hát chắc hẳn động lòng người, nói thật, cổ cầm gì đó thật ra hẳn hoàn toàn không hiểu cũng không bình tĩnh nghe.

Ai ngờ, Uyên Như giơ tay lên khảy đàn, nàng muốn hát Hạo Nhiên Cầm Ca không phải cùng nhậu nhẹt dịp dàng cười khẽ.

Trước khi khảy, nàng dùng “âm rời rạc” tấu lên khúc mạnh mẽ, hùng hậu, rồi sau đó lại lấy “kiên cố”, rung chuyển thay đổi “nhấn âm”, nổi lên khoảnh khắc mới chậm rãi mở miệng, dùng làn điệu ngâm xướng bên trong du dương lộ ra ý nặng nề hát: “Nộ phát trùng quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ hiết. Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiêu, tráng hoài kích liệt...”

Khúc hát vừa vang lên, Tiểu Dương sững sốt hoàn toàn không hiểu đàn cũng biết nàng đang hát cái gì, đây là bài “Tinh Trung Từ (Hết lòng trung thành)” làm lòng người hăng hái của danh tướng tiên triều!

“Tam thập công danh trần dữ thổ, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt. Mạc đẳng nhân, bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết!” Tiểu Dương theo lời hát của

Uyển Như ở trong lòng yên lặng nhớ tới lời khí thế hào hùng kia, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy phần nộ.

Uyển Như trầm ngâm tĩnh khí nhớ lại kinh nghiệm lúc trước, quân giặc thô bạo hèn hạ, hoảng sợ luống cuống của nàng, câu quát khí thế “cho bọn họ có đi không có về” của Tiểu Dương, mấy lần đánh giáp lá cà ở trong rừng... Từng cảnh tượng ấy toàn bộ hóa thành kích động ở giữa các ngón tay để nàng đánh đàn, ở trong phủ tướng quân ôm cột nhà không nghỉ.

Nếu Tiểu gia bị tập kích binh bại thì như thế nào? Nhất định là nước mất nhà tan, máu nhuộm sông núi! Còn chờ cái gì đây? Lập tức phải phản khởi chống lại, nếu không sẽ như tiền triều, quân thần bị bắt giang sơn mất hết, vô cùng thê lương!

Uy vũ bất khuất, bất khuất, trung trinh yêu nước cũng không phải là nói suông, phải lấy ra hành động - mặc giáp xuất chinh, chống đỡ quân giặc, bắt đầu kể từ hôm nay!

Tiểu Dương đang thấy cảm khái, đã nghe thấy ở ngoài cửa có giọng nói to rõ hùng hồn hát theo tiếng đàn: “... Giá trường xa, đập phá hạ lan sơn khuyết. Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục, tiểu đạ hát âm hung nô huyết. Đãi tòng đầu, thu thập cựa sơn hà, triều thiên khuyết!”

Giọng hát to rõ như chuông đồng, nhất thời vượt trên giọng hát dịu dàng của Uyển Như, càng lộ vẻ sức mạnh anh hùng khí khái của sông núi này, lâm liệt nhưng thẳng thắn lay động lòng con người.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, là đại ca Tiểu Húc đứng ngược ánh sáng ở cửa mở miệng, hấn bị vàng sáng chụp lấy như Thần, đột nhiên sau đó nói một câu trước sau không thống nhất: “Tam lang, cho huynh mượn đệ muội một chút.”

“Hả?” Tiểu Dương và Uyển Như đồng thời sửng sò, đại ca đang muốn làm cái gì?